

bejderne, den Uneutralitet, Paragraffen i dens hidtidige Udformning og navnlig saaledes, som den hidtil er blevet praktiseret, har været Udtryk for, og der er ingen Grund til i øvrigt at komme ind paa de Overvejelser og Udtalelser, som det ærede Medlem i den Anledning fremsatte. Det ærede Medlem spurgte, hvorfor det ikke var B-Nævnet, som skulde udforme Reglerne for Genaabning af Kasser eller Afdelinger af Kasser; hvorfor skulde det være Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, paa hvis Sammensætning denne onde Indenrigsminister havde afgørende Indflydelse? Det skal jeg sige det ærede Medlem; det kan ikke være B-Nævnet, da Afgørelsen af Vilkaarene for Genaabning ikke kan lægges ensidigt i Arbejdsløshedskassernes Haand. Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ønsker det, men derom kan der aldeles ikke være Tale; Afgørelsen maa lægges i Haanden paa en Forsamling, som er alsidig sammensat, i hvilken de forskellige Interessekredse, den forskellige Indsigt er repræsenteret paa fyldestgørende Maade, og en saadan Forsamling har jeg fundet i Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg. Dette Arbejdsudvalg kom — jeg tror ikke, jeg husker fejl — til Verden i 1919, og saa kan det ærede Medlem selv anstille en Undersøgelse over, hvem det er, der har sammensat Udvalget, hvem det er, der har udpeget de Personer, som fortsat sidder deri; derefter kan det ærede Medlem anstille en nærmere Overvejelse af, med hvilken Berettigelse han har insinueret en Tendens indenfor Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, som var Udtryk for mine „slette“ Hensigter. Det ærede Medlem skulde sætte sig ind i disse Forhold, før han fælder Domme af den Beskaffenhed og saa lidet hensynstagende som dem, han i sin Tale i Gaar tillod sig at fælde.

Det ærede Medlem kom sluttelig ind paa nogle Betragtninger angaaende Krisefondene; han mente navnlig, at Regelen angaaende Aabningen af disse Krisefonds var for stram, idet Procentsatsen 70 pCt. over den ordinære Ledighedsprocent var alt for høj. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at den Regel, vi hidtil har haft for Adgangen til at udbetale ekstraordinær Understøttelse til en Arbejdsløshedskasses Medlemmer, har været den, at Ledighedsprocenten skulde ligge mindst 50 pCt. over den normale Procent for Ledigheden et vist Antal Aar tilbage i Tiden. Alle, ogsaa det ærede Medlems Alfa og Omega denne Sag, den tidligere Socialminister, har været fuldkommen enige om det uheldige i denne Regel, som satte den samme Ledighedsforøgelse som Betingelse

for Adgangen til at faa den fortsatte Hjælp, hvad enten den gennemsnitlige Ledighed i Faget var lille eller stor. Man har været enig om, at der maatte ske en Forandring; hvor der var en lille normal Ledighed, maatte man, før der som Følge af øget Ledighed kunde aabnes Adgang til fortsat Hjælp, kræve en større Tillægsledighed, en større Tillægsprocent end der, hvor der normalt er en stor Ledighed, og hvor derfor en lille Tilvækst kan trykke Arbejdsløshedskassen haardt. Det har man været enig om, og det er det, som er udformet her, og naar da det ærede Medlem vender sig saa skarpt mod denne Regel, ja, saa vender han sig ogsaa mod sin egen, paa dette Omraade saa fremragende Partifælle, den tidligere Socialminister.

Det ærede Medlem hævder, at naar der her gives Arbejdsgiverne Fritagelse for at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, naar denne har naaet 12 Mill. Kr., betyder det, at denne Fritagelse straks vil indtræde, thi, siger det ærede Medlem, der var nu, den 31. Marts, 10 Mill. Kr. i Arbejdsløshedsfonden. Jeg har naturligvis søgt Oplysning i Arbejdsdirektoratet om denne Sag og har faaet den Meddelelse, at under Hensyn til det store Antal Fag, der maaske hele Sommeren igennem faar Adgang til den fortsatte Hjælp, kunde man formode, at naar vi naaede til Efteraaret, til Tidspunktet for denne Lovs Ikrafttræden, vilde der findes ca. 8 Mill. Kr. i Arbejdsløshedsfonden. Men naar det ærede Medlem skal udtale sig imod Arbejdsgivernes Fritagelse for at betale Bidrag til Fonden, siger han ogsaa, at denne fremdeles har meget betydelige Opgaver at røgte. Ja vel, det er rigtigt, Fonden har fremdeles betydelige Opgaver at røgte, men det er netop det, der gør, at Væksten, enten det nu bliver fra 8 Mill. Kr., som jeg tror, eller fra 10 Mill. Kr., som det ærede Medlem formoder, op til de 12 Mill. Kr., vil tage Tid; thi denne Vækst sker kun gennem Rentetillægene og de stærkt nedsatte Arbejdsgiverydelse, Ydelser, som jo bliver halveret. I Betragtning af, hvad Nødhjælpsarbejder vil kræve, og hvad Krisefonds vil kræve af Tilskud, maa det antages, at Tilvæksten vil komme til at ligge under Millioner om Aaret, maaske endogsaa væsentligt under, saaledes at det vil tage et Aaremaal som det, jeg har angivet, for Fonden at naa op til den Højde, som bringer Arbejdsgiverbidragene til Ophør.

At det ærede Medlem paastaar, at Meningen med denne Lovgivning er at udlevere Arbejderne til deres naturlige Modstandere Arbejdsgiverne, kan jo ud fra det,